

Csász Gergő

DIFFÚZIÓ

Vállat vállnak vetve küzdjük át magunk a sötétségen.
Kint morgás, fémes csikorgás, bent langyos tej- és kenyérillat.
Vajon mennyi idő alatt szokjuk meg egymás érintését? –
tűnődöm, miközben felkarunk újra egymáshoz simul.
A pehelyszórzet közt szellő jár, susognak az idegszálak.
Nyakszirtemen hullámok, pezsgés, fel, egészen a kisagyig.
Már nem riadsz fel érintésekre, mintha az nem is kintről jönne,
jóindulatú tumoroddá leszek, lágyan lüktetünk,
eggyé válunk egy pillanatra, vagy talán örökre,
mi, boldog kis fehérjeburjánzás.

Egyre mélyebben szuszogsz, fejed egy döccenőnél
vállamra billen, megpihen. Mint takaró alá,
bújok testmelegedbe. Levetett lélegzeted ízlelgetem,
stimmel-e köztünk a kémia: löncshús, nap érlelte egri Virginia
és némi erjedésnek indult szeretethiány.
Elképzelem, milyen a te hangodon szólni hozzám, elmosolyodom.
Én is lehunyom szemem, a kátyúk számából próbálok rájönni,
átléptük-e már a határt. A kamionok csillagszóróként lobbannak át
tudatomon, de lyukat nem égetnek rajta, csak suhanunk a semmibe,
a rozsdás mikrobusz, benne pár stuttgarti szobafestő, meg én.

ESKÜ

Én (itt a nevem mondom),
ezennel ünnepélyesen fogadom, hogy
nagy ígéretet többet nem teszek,
reménysugarat nem csillantok
sem mások, sem saját szememben.
Nyitottsággal, pozitív hozzáállással

félre nem vezetek senkit ezentúl,
nem bátorodok és bátorítok, nem
mondom, hogy nem lesz gond,
ha lesz, ha nem. Ha lesz, akkor
nem csinállok semmit. Ha nem lesz,
csinállok. Vagy csak azért sem.

Én (itt a nevem mondom),
beteljesületlen elvárás, aki vagyok,
a hazámat így szolgálom.

NYOLC

Fülledt nyárdélután, cuppogva csattog
a betonon a flip-flop papucs.
Ki a Coopból, át a téren, kezében
szép nagy csokor főzőhagyma és egy
Borsodi. A beton virágágyás
szélére ül, szisszen a dobozos,
és ő szájára tapasztja szorosan,
mintha csak a tengernek a zaját.

Majd fog egy hagymát, szárát letépi,
párszor a trikójába törli, és
boldogan harap a fehér húsba.
Ekkor észrevesz, biccent, mire te
zavartan fordítod el a fejed
a tükröződő kirakat felől.

CSÉBÉ

Aznap csináltam, amikor elhagytál.
Nem tudod megemészteni - ezt mondtad.
Gondolom, úgy hitted, a bab is hús.

Sertés, marha, sok paradicsom, hagyma,
próbáltam nem könnyezni, csili, só,
babér, rum, kukorica, bosszú, méz és
narancsvirág. Először pirítva,
majd egyre kisebb lángon kevergetve.

Vita nem volt, te csak mentél, én pedig
szórok rá kis sajtot, szerecsendiót.
Tulajdonképp egészen jól sikerült.
Ölemben a lábossal ülök most itt,
az ágyon, megeszem a csilis babot
mind, még akkor is, ha több mint hét év.

Maroshévízi hívek lelkicsokra, 1964.